

dialogului. Ca o perfidă ironie, pe muzica din filmele cu Stan Laurel și Oliver Hardy, Alexandru Tocilescu spune povestea tragică a lui Beckett, găsind în actori sensul piesei, încarnând ideile abstracte în creații memorabile. Fiecare personaj pretinde o esențializare a mijloacelor de expresie și o manifestare fizică a emoției. Corpurile sunt anulate și prin această stare emotivă pe care trebuie s-o exprime. Poate că rolul *Clov* interpretat de Mihai Constantin va fi un exercițiu de referință pentru acest moment al spectacologiei românești.

Teatrul Metropolis – Sfârșit de partidă de Samuel Beckett. Regia: Alexandru Tocilescu. Scenografia: Vanda Sturdza. Cu: Ion Besoiu, Irina Petrescu, Mihai Constantin, Răzvan Vasilescu. Premiera: 15 noiembrie 2009.

Plăcerea de a spune o poveste

Commedia dell'arte este un exercițiu de virtuozitate pentru actorii Teatrului Masca, educați în spiritul unui teatru de expresie corporală și al umorului burlesc. O echipă tânără, bine antrenată, care se implică în acest gen aparent simplu cu cea mai mare seriozitate, va umple mult timp sala de la Masca. Impresionant este sentimentul puternic de trupă adevărată, aproape compactă, cum de puține ori ai ocazia să vezi pe scenele bucureștene, în stare să se susțină și să susțină ritmul spectacolului, chiar dacă, inevitabil, unii sunt mai ușor de remarcat decât alții. Această unitate a distribuției este poate și meritul lui Mihai Mălaimare, directorul teatrului și regizorul acestui spectacol.

El a montat ***Slugă la doi stăpâni*** într-o viziune originală și neașteptată, transpune toată acțiunea în epoca *flower-power*, rămânând însă aproape de piesa lui Goldoni. Păstrează caracterele, dar le îmbracă în datele altor vremuri, iar costumele în linie modernă semnate de Sanda Mitache reușesc să păstreze prin sugestie, culoare și accesorii datele *commediei dell'arte*. Este destul de riscant jocul cromatic prin care se face distincție între generații (bătrânii costumați de epocă și cu masca specifică, iar tinerii în jeanși și haine din piele, purtând inscripția „*make love not war*”), imagistic însă reușește să susțină concepția regizorală, alimentând spectacolul cu un ridicol proiectat unor personaje sau situații.

Mihai Mălaimare se bazează pe mijloacele *commediei dell'arte*, dar introduce idei moderne, încercând o demonstrație despre dragoste și viață, valabilă în orice timp și în orice condiții. Întotdeauna tinerii iubesc, visează și suferă la fel, iar piesa lui Goldoni este un bun pretext pentru intenția regizorului. Acompaniază cele două povești de dragoste și încurcăturile născute în jurul lor cu multe cântece, ca într-un spectacol de Broadway, urmărind succesul garantat la public. Atmosfera italiană din piesă este frumos sugerată prin imaginea unei gondole în miniatură, care deschide spectacolul și, apoi, marchează schimbările de spațiu, ca într-un spectacol de păpuși. Poate că muzica (semnată de tânărul compozitor Răzvan Alexandru Diaconu) ar fi trebuit să rimeze mai mult cu stilul *commediei dell'arte* sau măcar cu cel al perioadei *flower-power* spre care este îndreptat spectacolul. Actorii cântă *live*, vocal și instrumental, un fel de șlagăre sentimentale la care publicul reacționează.

Personajele *commediei dell'arte* sunt reinventate de Goldoni într-un joc antrenant al răsturnărilor de situație, al travestiului, al încurcăturilor și bastonadelor, susținut de o replică spumoasă. *Smeraldina* (apariție comică în interpretarea Alinei Crăiță

care amintește de Olive din *Popeye marinarul*) îl iubește pe Silvio (Răzvan Teodorescu), dar mâna ei este promisă lui Federigo Rasponi. Vestea morții acestuia îi umple de speranță pe cei doi tineri care se și logodesc. Lucrurile se complică, iar acțiunea prinde haz când *Beatrice* (Ana Sivu Daponte) se deghizează în fratele ei și pornește în căutarea iubitului *Florindo* (Ionuț Ghenu). Ițele intrigii vor fi încurcate și descurcate de *Truffaldino*, sluga Beatricei și a lui Florindo, secondat perfect de *Clarice* (Ana Turos). În Andrei Gonczi acest personaj își găsește carisma și energia unei interpretări care merită reținută. Compoziții bune realizează Aurel Sandu Sorin în *Pantalone*, Valentin Mihalache în *Doctorul Lombardi* sau Bogdan Angelescu în *Brighella*.

Mihai Mălaimare realizează un spectacolul construit în jurul actorilor, subliniindu-le posibilitățile comice și fizice, creionând prin ei idealul său de teatru. Îi trece prin probele de foc ale *commediei dell'arte* și ale teatrului realist spre care ținea Goldoni și le solicită instrumentele de lucru (corpul și vocea, mai ales) într-un mod aproape epuizant, dar căruia îi fac față cu entuziasm. De fapt, ceea ce contaminează publicul în teatrul făcut de Mălaimare este bucuria izvorâtă din plăcerea de a spune o poveste.

Teatrul Masca – Slugă la doi stăpâni, după Carlo Goldoni. Regia: Mihai Mălaimare. Scenografia: Sanda Mitache. Coregrafia: Ioana Macarie. Muzica: Răzvan Alexandru Diaconu. Cu: Andrei Gonczi, Ana Sivu Daponte, Alina Crăița, Ana Turos, Aurel Sandu Sorin, Valentin Mihalache, Bogdan Angelescu, Răzvan Teodorescu, Ionuț Ghenu, Laura Dumitrașcu Duică, Andrei Drăgulescu, Teatrul Masca. Data premierei: 2 octombrie 2009.

Ion JURCA ROVINA

Atât de actual!

Teatrul Național din Timișoara a inaugurat în 25 ianuarie 2010 un nou spațiu, așa-numita de acum Sala 2, situată în Parcul Civic, adică în partea centrală a orașului. Sala, cu zidurile ei de cetate, face parte dintr-o cazarmă habsburgică dărâmată, ea fiind folosită la vremea respectivă ca manej, drept care acum este trecută la categoria „monument susceptibil”. În atari condiții de protejare, înăuntrul clădirii existente s-a construit una nouă, cu încăperile aferente unei bune funcționări teatrale. Importantă este sala propriu-zisă, în formă dreptunghiulară, de dimensiuni remarcabile, cu libertăți de montare, și cu o capacitate de cel puțin 300 de spectatori. La demisol sunt situate cabinele actorilor și cele de utilitate imediată, toate excelent dotate. Într-o următoare supraetajare va apărea și o sală de repetiții. Destul de spațios este și foaietul de la intrare.

La inaugurare au fost prezenți primarul orașului, domnul Gheorghe Ciuhandu, care a reamintit drumul parcurs de primărie pentru a ceda în concesiune vechea sală Naționalului pe o perioadă de 49 de ani. Lucrarea se află sub finanțarea Ministerului Culturii și Patrimoniului Național, reprezentat de către domnul Demeter András, consilier al ministrului. Noua construcție are la bază proiectul arhitectului Lucian Lichiardopol, în cunoștință de cauză și ca autor de scenografii. Din partea teatrului au dus bătălia pentru împlinirea acestui vis regizorul Ștefan Iordănescu, actorul și directorul Ion Rizea, doamna Maria Adriana Hausvater, directorul general, ale cărei